

DŽ.K. ROULING

Harry Potter

I
KAMEN
MUDROŠTI

S engleskog preveli

Vesna Roganović
Draško Roganović

**Čarobna
knjiga**

*Posvećeno Džesiki, koja voli priče,
En, koja ih je volela,
i Di, koja je ovu priču prva čula*

PRVO POGLAVLJE

Dečak Koji Je Preživeo

Gospodin i gospođa Darsli iz Šimširove ulice, broj četiri, s ponosom su isticali kako su oni sasvim normalni, moliću lepo. Od njih biste najmanje očekivali da budu umešani u nešto čudno ili tajanstveno, jer uopšte nisu trpeli takve gluposti.

Gospodin Darsli je bio direktor firme *Granings*, koja izrađuje bušilice. Bio je krupan, dežmekast čovek, koji gotovo da nije imao vrat, ali je zato imao izuzetno velike brkove. Gospođa Darsli bila je mršava plavuša, vrata dvostruko dužeg od uobičajenog, što joj je bilo od velike koristi, budući da je dosta vremena provodila izvijajući glavu preko baštenskih ograda i špijunirajući susede. Darslijevi su imali sinčića po imenu Dadli i, po njihovom mišljenju, na svetu nije bilo boljeg dečaka od njega.

Darslijevi su imali sve što im treba, čak i jednu tajnu pride, i više od svega plašili su se da će je neko kad-tad otkriti. Nikako ne bi podneli da neko sazna za Poterove. Gospođa Poter bila je sestra gospođe Darsli, ali nisu se videle već godinama; zapravo, gospođa Darsli se pretvarala da uopšte nema sestru, zato što su njena sestra i sestrin muž protuva delovali nedarslijevski u najvećoj mogućoj meri. Darslijevi bi se stresli na pomisao šta bi susedi rekli ukoliko bi Poterovi došli u njihovu ulicu. Darslijevi su znali da i Poterovi imaju malog sina, ali nikad ga nisu videli. Taj dečak je bio razlog više da Poterove drže podalje od sebe; nisu želeli da se Dadli druži s takvim detetom.

Tog dosadnog i tmurnog utorka, kada su se gospodin i gospođa Darsli probudili, na oblačnom nebu nije bilo ničega što bi nagoveštavalo da će uskoro širom zemlje početi da se dešavaju neobične i tajanstvene stvari. Gospodin Darsli je pevušio dok je izvlačio svoju najdosadniju kravatu za posao, a gospođa Darsli je zlurado tračala dok je rasplakanog Dadlija na silu ubacivala u njegovu visoku stolicu.

Niko od njih nije primetio veliku žučkastoriđu sovu koja je proletela pored prozora.

U pola devet gospodin Darsli je pokupio svoju akten-tašnu, ljubnuo gospođu Darsli u obraz i pokušao da poljubi Dadlija za rastanak, ali bezuspešno, pošto je Dadli upravo pravio rusvaj i bacao svoje kukuruzne pahuljice na zidove. „Mali vragolan“, zakikota se gospodin Darsli dok je izlazio iz kuće. Ušao je u kola i izvezao ih iz dvorišta broj četiri na ulicu.

Na prvom čošku primetio je nešto čudno – mačku koja proučava mapu. U prvom trenutku gospodin Darsli nije shvatio šta je video – a onda je okrenuo glavu da bolje osmotri. Na uglu Šimširove ulice stajala je obična šarena mačka, ali nigde nije bilo mape. Ma, šta mu je to palo na pamet? Mora da je u pitanju svetlosna varka. Gospodin Darsli trepnu i zapilji se u mačku. Mačka mu uzvratil pogled. Dok je skretao kolima za ugao, pa niz put, gospodin Darsli je nastavio da posmatra mačku u retrovizoru. Ona je upravo čitala tablu na kojoj je pisalo *Šimširova ulica* – ne, *gledala je* u tablu s nazivom ulice; mačke ne mogu da čitaju *ni* mape *ni* oznake. Gospodin Darsli se malo strese i skrenu misli s mačke. Dok se vozio ka gradu nije mislio ni na šta drugo sem na veliku porudžbinu bušilica za koju se nadao da će tog dana stići.

Ali na rubu grada nešto drugo mu izbi bušilice iz glave. Dok se probijao kroz uobičajenu jutarnju saobraćajnu gužvu, nije mogao da ne primeti kako se po ulicama vrzma mnoštvo čudno odevenih

ljudi. Ljudi u ogrtačima. Gospodin Darsli nije podnosio ljude koji se smešno oblače – šta sve ti mladi neće obući! Pretpostavio je da je i ovo neka nova glupa moda. Lupkao je prstima po volanu i pogled mu pade na gomilu tih čudaka koji su stajali u neposrednoj blizini. Nešto su se uzbuđeno došaptavali. Gospodin Darsli se rasrdio kad je uvideo da neki od njih uopšte nisu mladi; zaboga, onaj čovek mora da je stariji od njega samog, a nosi taj smaragdnozeleni ogrtač! Kakva drskost! A onda gospodinu Darsliju prolete kroz glavu da to mora da je neka smešna smicalica – ti ljudi očito skupljaju neke priloge... da, verovatno je to posredi. Vozila krenuše i nekoliko minuta kasnije gospodin Darsli stiže na parking svoje firme i ponovo se usredsredi na bušilice.

U svojoj kancelariji na devetom spratu gospodin Darsli je uvek sedeo leđima okrenut prozoru. U protivnom, ovoga jutra ne bi mogao da se predano posveti bušilicama. *On* nije video sove kako lete tamo-amo usred bela dana, za razliku od ljudi dole na ulici; upirali su prstom u nešto i buljili razjapljenih usta dok su im sove jedna za drugom preletale iznad glava. Većina nikada ranije nije ni videla sovu, čak ni noću. Gospodin Darsli je pak proveo sasvim mirno jutro, bez sova. Izvikao se na petoro ljudi. Obavio je nekoliko važnih telefonskih razgovora, a zatim još malo vikao. Bio je lepo raspoložen sve do ručka, kada je pomislio da bi mogao malo da protegne noge i skokne da kupi zemičku u pekari prekoputa.

Već je bio potpuno zaboravio na ljude u ogrtačima, kada nalete na jednu takvu grupu baš pored pekare. Besno ih je odmerio dok je prolazio pored njih. Nije znao zašto, ali osećao je nelagodu u njihovoj blizini. I ta grupica se uzbuđeno došaptavala, a on nije video nikakvo čanče za skupljanje para. Tek kada je u povratku prošao pored njih, stežući veliku krofnu u kesi, uspeo je da uhvati poneku reč iz njihovog razgovora.

„Poterovi, tako je, to sam i ja čuo...“

„... da, njihov sin Hari...“

Gospodin Darsli se ukopa u mestu. Obuze ga strah. Osvrnuo se ka šaptačima, kao da hoće nešto da im kaže, ali zatim se predomisli.

Žurno pređe ulicu i pohita ka svojoj kancelariji, obrecnu se usput na sekretaricu, naredivši joj da ga niko ne uznemirava, zgrabi telefon i obrnu skoro sve cifre svog kućnog broja, ali se odjednom predomisli. Spusti slušalicu i poče da gladi brkove, razmišljajući... Ne, baš je glup. Poter i nije tako neuobičajeno prezime. Bio je ubeđen da ima mnogo ljudi koji se prezivaju Poter a koji imaju sina Harija. Kad malo bolje razmisli, nije siguran da li se njegov nećak uopšte zove Hari. Nikada nije ni video tog dečaka. Možda se zvao Harvi. Ili Harold. Nije bilo potrebe da zabrinjava gospođu Darsli, ona bi se silno uzrujala na sam pomen svoje sestre. Nije joj zamerao – uostalom, da *on* ima takvu sestru... No ipak, svi ti ljudi u ogrtačima...

Tokom popodneva bilo mu je sve teže da se usredsredi na bušilice – i kada je u pet sati napustio zgradu, bio je tako zabrinut da se zaleteo na nekoga ispred ulaza.

„Izvinite“, promrmljao je kad se mršavi starac zateturao i skoro pao. Gospodinu Darsliju je trebalo nekoliko sekundi da shvati da taj čovek na sebi ima ljubičasti ogrtač. I da nije uopšte uzbuđen što ga umalo nisu oborili na trotoar. Naprotiv, licem mu se namah razli širok osmeh i on kreštavim glasom, zbog kojeg se prolaznici osvrnuše, reče: „Ne izvinjavajte se, dragi moj gospodine, jer danas me ama baš ništa ne može oneraspoložiti! Radujte se, jer Znate-Već-Ko napokon je nestao! Trebalo bi da čak i Normalci kao što ste vi slave ovaj radostan, radostan dan!“

Starac zatim zagrlj gospodina Darslija oko struka i odšeta dalje.

Gospodin Darsli ostade prikovan u mestu. Zagrljio ga je potpuni neznanac. A pride mu se učinilo i da ga je još nazvao Normalcem,

ma šta to značilo. Bio je rastrojen. Požurio je do svojih kola i krenuo kući, nadajući se da je počeo da umišlja stvari, čemu se nikada dosad nije nadao jer uopšte nije odobravao maštarije.

Kada se dovezao pred broj četiri, prvo što je ugledao – a što mu nimalo nije popravilo raspoloženje – bila je prugasta mačka koju je već spazio toga jutra. Sada je sedela na njegovom baštenskom zidu. Bio je siguran da je to ta mačka; imala je iste šare oko očiju.

„Šic!“, povika gospodin Darsli.

Mačka se ne pomeri. Samo ga prekorno pogleda. Da li je to normalno mačje ponašanje, zapitao se gospodin Darsli. Ušao je u kuću pokušavajući da se pribere. I dalje je bio čvrsto rešen da ništa ne pominje svojoj supruzi.

Gospođa Darsli je provela lep, normalan dan. Za večerom mu je ispričala sve o problemima Gospođe Od Prekoputa s njenom ćerkom i kako je Dadli naučio novu reč („Nećem!“). Gospodin Darsli se trudio da se ponaša normalno. Kada su Dadlija smestili u krevet, otišao je u dnevnu sobu, taman na vreme da čuje poslednji izveštaj u večernjim vestima:

„I najzad, posmatračić ptica sa svih strana javljaju nam da su se sove širom naše zemlje danas ponašale vrlo neobično. Premda sove obično love noću i danju se gotovo ne mogu videti, danas su stotine ovih ptica primećene kako lete u svim pravcima, još od izlaska sunca. Stručnjaci nisu u stanju da objasne zašto su sove iznenada promenile svoj ritam spavanja.“ Spiker se tu nasmeši. „Zbilja čudno. A sada čujmo Džima Makgafina i vremensku prognozu. Hoće li biti još pljuskova sova tokom noći, Džime?“

„Pa, Tede“, uzvрати prognozer, „to ne znam, ali nisu se samo sove čudno ponašale danas. Očevici koji su mi se javljali telefonom čak iz Kenta, Jorkšira i Dandija kažu da su, umesto kiše koju sam juče najavio, nebom prštale zvezde padalice! Možda su ljudi malo ranije počeli da proslavljaju Noć lomače – strpite se

do iduće nedelje, narode! Ali mogu vam obećati da je pred nama jedna vlažna noć!“

Gospodin Darsli se sledi u fotelji u kojoj je sedeo. Zvezde padalice širom Britanije? Tajanstveni ljudi u ogrtačima svuda naokolo? I ono šaputanje o Poterovima...

Gospođa Darsli uđe u sobu noseći dve šoljice čaja. Ne вреди. Moraće nešto da joj kaže. On nervozno pročisti grlo.

„Ovaj... Petunija, draga... nisi se skoro čula sa svojom sestrom, zar ne?“

Kao što je i očekivao, gospođa Darsli je izgledala iznenađeno i ljutito. Uostalom, oni su se obično pretvarali da ona ni nema sestru.

„Ne“, reče ona odsečno. „Zašto?“

„Sve te čudne stvari u vestima“, promrmlja gospodin Darsli. „Sove... zvezde padalice... a danas je bilo i mnogo smešno obučenih ljudi u gradu...“

„Pa?“ obrecnu se gospođa Darsli.

„Ovaj, samo sam mislio da to... možda... ima neke veze sa... znaš već... s njenom sortom.“

Gospođa Darsli srknu čaj kroz stisnute usne. Gospodin Darsli se pitao sme li joj kazati da je čuo kako ljudi pominju prezime Poter. Ipak se nije usuđivao. Umesto toga, reče, tobože slučajno: „Onaj njihov sin... on je valjda Dadlijev vršnjak, zar ne?“

„Valjda“, reče gospođa Darsli kruto.

„Kako se ono zvaše? Hauard, jelda?“

„Hari. Grozno, obično ime, ako mene pitaš.“

„O, da“, reče gospodin Darsli, osećajući kako mu srce prestravljeno trne. „Da, sasvim se slažem.“

Kad su se popeli stepenicama do spavaće sobe, nije više progovorio ni reč o tome. Dok je gospođa Darsli bila u kupatilu, gospodin Darsli se došunjao do prozora spavaće sobe i provirio

dole u pravcu bašte. Mačka je još bila tamo. Zurila je niz Šimširovu ulicu, kao da nešto čeka.

Da li mu se pričinjavallo? Imaju li sve te stvari neke veze s Poterovima? Ako imaju... ako se pročuje da su oni u srodstvu sa... ne, on to ne bi mogao da podnese.

Darslijevi su legli u krevet. Gospođa Darsli je ubrzo zaspala, ali gospodin Darsli je ležao budan, preispitujući sve to u glavi. Njegova poslednja, utešna misao, pre nego što će zaspati, bila je da Poterovi, ako su i *umešani* u svu tu zavrzlamu, nemaju razloga da privire ni blizu njega i gospođe Darsli. Poterovi vrlo dobro znaju šta on i Petunija misle o njima i njima sličnima... Šta god se zbivalo, nije video na koji način bi on i Petunija mogli biti umešani u to. Zevnuo je i okrenuo se. To ne može nikako da utiče na *njih*...

Kako se samo grdno varao!

Gospodina Darslija je postepeno možda i obuzimao nemiran san, ali mačka na zidiću ispred kuće nije pokazivala ni trunku pospanosti. I dalje je sedela mirno poput kipa, očiju netremice uprtih ka udaljenom ćošku Šimširove ulice. Nije ni mrdnula kad su se zalupila vrata na kolima u susednoj ulici, ni kad su joj dve sove proletele iznad glave. Zapravo, bila je skoro ponoć kad se mačka najzad pomerila.

Na uglu koji je mačka motrila pojavi se čovek, tako iznenada i nečujno kao da je iznikao iz zemlje. Mačka mahnu repom, a oči joj se suziše.

Takvog čoveka Šimširova uličica još nije videla. Bio je visok, mršav i vrlo star, sudeći po srebrnoj kosi i bradi dovoljno dugim da je mogao da ih zadene za pojas. Nosio je dugu odoru, ljubičasti ogrtač koji se vukao po zemlji i čizme s kopčama i visokim petama. Njegove svetloplave oči treperile su i blistale iza polumesečastih naočara, a nos mu je bio veoma dugačak i povijen, kao da je bar dvaput bio slomljen. Taj čovek se zvao Albus Dambldor.

Albus Dambldor kao da nije shvatao da je upravo stigao u ulicu u kojoj ništa njegovo nije poželjno, od čizama do imena. Bio je isuviše zauzet preturanjem po svom ogrtaču, u potrazi za nečim. Ali činilo se da je shvatio da ga neko posmatra, jer je naglo podigao pogled ka mački, koja ga je i dalje merkala s drugog kraja ulice. Iz nekog razloga, sam prizor mačke kao da ga je zabavio. Zakikotao se i promrmljao: „Trebalo je da znam.“

Našao je ono što je tražio u svom unutrašnjem džepu. Ličilo je na srebrni upaljač. Otvorio ga je, podigao u vazduh i kresnuo točkićem. Najbliža ulična svetiljka se ugasila uz jedva čujno *pop*. Kresnuo je ponovo – sledeća svetiljka nestala je u tami. Dvanaest puta je kresnuo točkić Ugasivača, sve dok u ulici nisu ostale samo dve sićušne tačkice u daljini, oči mačke koja ga je posmatrala. Kad bi sada bilo ko pogledao kroz prozor, ne bi mogao da vidi šta se dešava na trotoaru, čak ni oštrooka gospođa Darsli. Dambldor vrati Ugasivač u ogrtač i krenu niz ulicu prema broju četiri, gde sede na zidić pored mačke. Nije je ni pogledao, ali joj se kroz nekoliko trenutaka obrati.

„Ko bi rekao da ćemo se ovde sresti, profesorka Mekgonagal.“

Okrenuo se da se osmehne mački, ali ona je već nestala. Umesto nje, smešio se ženi strogog izgleda sa četvrtastim naočarima, čiji je okvir bio identičan šarama oko mačkinih očiju. I ona je nosila ogrtač, smaragdnozelen. Crna kosa joj je bila skupljena u čvrstu punđu. Delovala je izuzetno uzrujano.

„Kako si znao da sam to ja?“, upita ga ona.

„Draga moja profesorka, nikada nisam video mačku koja sedi tako kruto.“

„I ti bi bio ukrućen da si ceo dan presedeo na zidu od cigala“, reče profesorka Mekgonagal.

„Ceo dan? Iako si, umesto toga, mogla da proslavljaš? Prošao sam kraj barem desetak gozbi i zabava na putu dovd.“

Profesorica Mekgonagal ljutito frknu.

„O, da, svi slave“, reče ona nestrpljivo. „Čovek bi pomislio da će sada biti malo pažljiviji, ali ne – čak su i Normalci primetili da se nešto zbiva. Bilo je na njihovim vestima.“ Ona pokaza glavom ka prozoru zamračene dnevne sobe Darslijevih. „Sve sam čula. Jata sova... zvezde padalice... Pa, ni oni nisu potpuno glupi. Morali su nešto da primete. Zvezde padalice u Kentu... kladim se da je to bio Dedalus Digl. Oduvek je bio nedokazan.“

„Ne možeš im zameriti“, reče Damblodor blago. „Poslednjih jedanaest godina gotovo da nismo imali razloga za slavlje.“

„Znam“, odgovori profesorica Mekgonagal razdražljivo. „Ali to nije razlog da gubimo glavu. Naši ljudi su krajnje neoprezni, šetaju se ulicama u po bela dana, razmenjuju abrove, nisu čak ni obučeni u normalsku odeću...“

Na to ona oštro iskosa pogleda u Damblodora, nadajući se da ima nešto da joj kaže, ali pošto nije imao, nastavi: „Baš bi bilo lepo da na dan kada je nestao Znaš-Već-Ko Normalci otkriju naše postojanje. Misliš li da je *zauvek* otišao, Damblodore?“

„Tako se bar čini“, reče Damblodor. „Trebalo bi da budemo zahvalni, zbog mnogo čega. Da li si za šumeću limun-bombonicu?“

„Za šta?“

„Šumeću limun-bombonicu. Normalski slatkiš koji mi je svojski prirastao za srce.“

„Ne, hvala“, reče profesorica Mekgonagal hladno, kao da limun-bombonice smatra neprikladnim za ovaj trenutak. „Kao što rekoh, čak i da je Znaš-Već-Ko *zbilja* iščezao...“

„Draga moja profesorica, valjda tako razumna osoba kao što si ti može da ga nazove po imenu? Sve te gluposti o Znaš-Već-Kome – već čitavih jedanaest godina pokušavam da ubedim ljude da ga zovu njegovim pravim imenom: *Voldemor*.“ Profesorica Mekgonagal se trgnu, ali Damblodor, koji je pokušavao da razdvoji

dve slepljene limun-bombonice, nije na to obratio pažnju. „Nastaće velika zbrka ako nastavimo da ga nazivamo 'Znaš-Već-Ko'. Nikada nisam shvatao zašto bih se plašio da izgovorim Voldemorovo ime.“

„Znam da nisi“, reče profesorka Mekgonagal, napola ogorčeno, a napola zadivljeno. „Ali ti si drugačiji. Svi znaju da si ti jedini koga se Znaše-Već... dobro, u redu, *Voldemor* – bojao.“

„Laskaš mi“, mirno odvrati Damblodor. „Voldemor je posedovao moći kakve ja nikada neću imati.“

„Samo zato što si isuviše – pa – isuviše *plemenit* da bi ih koristio.“

„Sreća što je mrak. Nisam ovako pocrveneo još otkako mi je Madam Pomfri rekla da joj se sviđaju moji novi grejači za uši.“

Profesorka Mekgonagal oštro pogleda Damblodora i reče: „Te sove nisu ništa u poređenju s *glasinama* koje lete na sve strane. Znaš li šta svi govore? O tome zašto je nestao? O tome šta ga je konačno zaustavilo?“

Činilo se da je profesorka Mekgonagal stigla do teme o kojoj je najviše želela da raspravlja, do stvarnog razloga zbog kojeg je čitavog dana čekala na hladnom, tvrdom zidu, jer još nikada, ni kao mačka ni kao žena, nije tako prodorno fiksirala pogledom Damblodora kao sada. Bilo je jasno da, bez obzira na to šta „svi“ govore, ona neće u to poverovati sve dok joj Damblodor ne potvrdi da je to istina. Damblodor je pak birao koju će sledeću limun-bombonicu uzeti i nije joj odgovarao.

„Govore“, navaljivala je ona, „da je sinoć Voldemor svratio u Godrikovu dolinu. Otišao je da potraži Poterove. Kruže glasine da su Lili i Džejms Poter... da su... da su – *mrtvi!*“

Damblodor pognu glavu. Profesorka Mekgonagal preneraženo prošapta.

„Lili i Džejms... Ne mogu da verujem... Nisam htela da poverujem... Oh, Albuse...“

Damblodor ispruži ruku i potapša je po ramenu. „Znam... znam...“, prozbori s mukom.

Profesorica Mekgonagal nastavi da govori drhtavim glasom. „To nije sve. Kažu da je pokušao da ubije Poterovog sina, Harija. Ali... nije mogao. Nije mogao da ubije tog dečaćića. Niko ne zna zašto ni kako, ali priča se da je u tom trenutku njegova moć iščilela. I da je zato nestao.“

Damblodor sumorno klimnu glavom.

„To je... to je *istina?*“, zamuckivala je profesorica. „Posle svega što je učinio... svih ljudi koje je ubio... nije mogao da ubije jednog malog dečaka? Zapanjujuće... od svih stvari da ga to zaustavi... ali kako je, nebesa mu, Hari preživeo?“

„Možemo samo da nagađamo“, reče Damblodor. „Možda nikada i nećemo saznati.“

Profesorica Mekgonagal izvadi čipkanu maramicu i njome obrisa oči ispod naočara. Damblodor duboko šmrknu dok je vadio zlatan sat iz džepa i osmatrao ga. Bio je to veoma čudan sat. Imao je dvanaest kazaljki, ali bez brojeva; umesto njih, duž ivice su se okretale male planete. Ipak, Damblodor je to očigledno mogao da razume, pošto, čim ga je vratio u džep, reče: „Hagrid kasni. Uzgred, pretpostavljam da ti je on rekao da ću biti ovde?“

„Da“, reče profesorica Mekgonagal. „I verovatno mi nećeš reći ni *zašto* si došao ovamo, od svih mogućih mesta.“

„Došao sam da dovedem Harija njegovoj tetki i teći. Oni su mu sada jedini rod.“

„Ne misliš valjda – *nemoguće* je da misliš na ljude koji žive *ovde?*“, uzviknu profesorica Mekgonagal skočivši na noge, prstom upirući na broj četiri. „Damblodore – ne možeš. Ceo dan ih posmatram. Ne postoji dvoje ljudi na svetu koji se više razlikuju od nas nego oni. A imaju i onog sina – videla sam ga kako šutira majku duž cele ulice i urla tražeći slatkiše. I Hari Poter treba da dođe da živi tu?“

„To je najbolje mesto za njega“, reče Damblodor odlučno. „Njegovi tetka i teča moći će sve da mu objasne kad malo odraste. Napisao sam im pismo.“

„Pismo?“, ponovi tiho profesorka Mekgonagal ponovo sedajući na zid. „Zbilja, Damblodore, misliš li da možeš sve ovo da objasniš u jednom pismu? Ovi ljudi ga nikada neće razumeti! On će postati slavan... legenda... ne bi me iznenadilo ako bi današnji dan ubuduće bio proglašen za Dan Harija Potera... o Hariju će se pisati knjige – svako dete u našem svetu znaće njegovo ime!“

„Tačno tako“, odgovori Damblodor, ozbiljno pogledavši poviše svojih polumesečastih naočara. „Sasvim dovoljno da svakom momku zavrti mozak. Slavan pre nego što je progovorio i prohodao! Slavan zbog nečega čega se neće ni sećati! Zar ne vidiš koliko je bolje da on raste daleko od sve te fame pre nego što bude spreman da se nosi s njom?“

Profesorka Mekgonagal zausti nešto da kaže, ali predomisli se, pa samo reče:

„Da, da, u pravu si, ali kako će dečak stići dovede, Damblodore?“

Ona se zagleda u njegov ogrtač, kao da misli kako bi Hari mogao biti skriven ispod njega.

„Hagrid ga donosi.“

„Misliš li da je... *mudro*... poveriti Hagridu nešto tako važno?“

„Poverio bih Hagridu i sopstveni život“, odgovori Damblodor.

„Ne kažem da mu srce nije na pravom mestu“, progunda profesorka Mekgonagal, „ali nemoj mi reći da nije neodgovoran. I često ima običaj da... Šta to bi?“

Dubok, brundav zvuk naruši tišinu oko njih. Postajao je sve jači dok su oni gledali niz ulicu čekajući da se pojavi svetlost fara; u trenutku kad oboje pogledaše ka nebu, brektanje se pretvori u grmljavinu – i ogroman motocikl stušti se iz vazduha i slete na drum ispred njih.

Premda je motocikl bio ogroman, to nije bilo ništa u odnosu na ljudinu koja je postrance sedela na njemu. Bio je gotovo dvaput viši od normalnog čoveka i barem pet puta širi. Izgledao je toliko golem da se činilo nemoguće da takvo nešto zbilja postoji – i tako *divlje*: dugi pramenovi umršene crne kose i brade skrivali su mu najveći deo lica, šake su mu bile veličine poklopaca kanti za smeće, a stopala u kožnim čizmama bila su poput beba delfina. U svom prostranom mišićavom naručju držao je smotuljak u ćebencetu.

„Hagrid“, reče Dambldor s prizvukom olakšanja. „Najzad. A odakle ti taj motocikl?“

„Pozajmio sam ga, gos'n profesore Dambldore“, reče div, pažljivo silazeći s motocikla. „Mladi Sirijus Blek mi ga j' pozajmio. Doneo sam ga, gospod'ne.“

„Nije bilo problema?“

„Ne, gospod'ne – kuća je skoro uništena, ali iznô sam ga pre no š'o su Normalci počeli da se vrzmaju naokolo. Zaspô je dok smo leteli iznad Bristola.“

Dambldor i profesorka Mekgonagal nagnuše se povrh ćebenceta. Unutra ugledaše bebu dečkića, čvrsto usnulog. Ispod žbuna zift-crne kose na čelu mogli su videti rasekotinu neobičnog oblika, nalik munji.

„Da li ga je tu...“, prošaputa profesorka Mekgonagal.

„Da“, odgovori Dambldor. „Taj ožiljak će mu ostati zauvek.“

„Zar ne bi mogao da učiniš nešto povodom toga, Dambldore?“

„Čak i kad bih mogao, ne bih. Ožiljci mogu da budu veoma korisni. I ja imam jedan iznad levog kolena, koji je savršena mapa londonske podzemne železnice. Dobro... daj ga ovamo, Hagrid... bolje da što pre završimo s tim.“

Dambldor uze Harija u naručje i krenu prema kući Darslijevih.

„Da l'... Da l' bi mogô da se pozdravim s njime, gospod'ne?“, upita Hagrid.

On nadvi svoju ogromnu kosmatu glavu iznad Harija i spusti na njegov obraz veoma grebuckav i kosmat poljubac. A zatim, iznenada, Hagrid zacvile kao ranjen pas.

„Pssst!“, prosikta profesorka Mekgonagal. „Probudićeš Normalce!“

„I-i-izvin'te“, jecao je Hagrid vadeći veliku maramicu na tufne, u koju zagnjuri lice. „Al' n-n-ne mogu da izdržim... Lili i Džejms mrtvi... a siroti mali Hari će da živi sas ti Normalci...“

„Da, da, to je vrlo tužno, ali obuzdaj se, Hagride, ili će nas otkriti“, prošaputa profesorka Mekgonagal nežno ga potapšavši po ruci, kad Damblodor preskoči nizak baštenski zidić i zaputi se ka ulaznim vratima. Pažljivo je spustio Harija na prag, izvadio pismo iz svog ogrtača, uvukao ga ispod Harijevog ćebenceta, a zatim se vratio do njih dvoje. Čitav minut su stajali i posmatrali mali zamotuljak; Hagridova ramena su podrhtavala, profesorka Mekgonagal je mahnito treptala, a iz Damblodorovih očiju se izgubi uobičajeni sjaj.

„Pa“, reče najzad Damblodor, „to je to. Nema potrebe da dalje stojimo ovde. Možemo da pođemo i priključimo se slavlju.“

„Jakako“, reče Hagrid muklim glasom. „'Će da sklonim ovaj motor. 'Ku noć, profesorka Mekgonagal... zbogom, gos'n profesore Damblodore.“

Brišući suzne oči rukavom kaputa, Hagrid se okrenu, skoči na motor i pokrenu mašinu; ona brekćući uzlete i nestade u noći.

„Vidimo se uskoro, nadam se, profesorka Mekgonagal“, reče Damblodor uz naklon. Profesorka izduva nos u maramicu umesto odgovora.

Damblodor se okrenu i odšeta niz ulicu. Iza ugla zastade i izvadi srebrni Ugasivač. Pritisnu ga jedanput i dvanaest svetlećih lopti pohita nazad u svoje ulične svetiljke, tako da Šimširova ulica iznenada zasja narandžastom svetlošću, pod kojom on spazi

prugastu mačku kako zalazi za ugao na drugom kraju ulice. Zamotuljak u ćebetu na stepenicama ispred broja četiri jedva se mogao razaznati.

„Nek ti je sa srećom, Hari“, promrmlja on. Brzo se okrenu i, uz jedan zamah ogrtačem – nestade.

Povetarac uskomeša uredno potkresane živice Šimširove ulice, koja se mirno prostirala ispod mastiljavoplavog neba; bilo je to poslednje mesto gde biste očekivali da se dogode neke čudnovate stvari. Hari Potter se prevrtao u ćebencetu, ne budeći se. Njegova ručica pade na pismo pokraj njega i on nastavi da spava, pojma nemajući da je poseban, ne sluteći da je slavan i ne znajući da će ga kroz nekoliko sati probuditi vrisak gospođe Darsli kad bude otvorila vrata da ostavi boce za mleko, niti da će ga narednih nekoliko nedelja njegov rođak Dadli stalno bockati i štipkati. Nije mogao znati da se baš u tom trenutku ljudi širom zemlje tajno sastaju i, dižući čaše, prigušenim glasovima nazdravljaju: „Za Harija Potera – dečaka koji je preživeo!“